

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30161/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Комленовски, адвокат из ..., против тужених-противтужилаца ББ, ВВ, као законских наследника пок. ГГ и туженог ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених-противтужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3158/22 од 23.05.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених-противтужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3158/22 од 23.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 10451/20 и П 1343/22 од 20.05.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац једини и искључиви власник другог спрата и поткровља породичне стамбене зграде која се налази на КП бр. ..., бр. зграде 1, порез ... број ..., у површини од 86 м², а састоји се још од приземног и спратног дела по ЛН бр. .. КО Лесковац, по основу личног доприноса и изградње и обавезани су тужени да му признају право својине на другом спрату и поткровљу породичне стамбене зграде и трпе мирну фактичку и непосредну државину тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да су тужени-противтужиоци ББ и ВВ обоје из ..., као законски наследници пок. ГГ бив. из ..., по основу наслеђа, усмене и реализоване физичке деобе и заједничке градње искључиви власници у уделу од по 1/2 првог спрата описане породичне стамбене зграде, што је тужилац-противтужени дужан да призна и трпи упис права својине код СКН Лесковац. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени-противтужилац ДД из ..., по основу наслеђа, усмене и реализоване физичке деобе и заједничке градње искључиви власник приземља описане породичне стамбене зграде, што је тужилац-противтужени дужан да призна и трпи упис права својине код СКН Лесковац. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3158/22 од 23.05.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Лесковцу П 10451/20 и П 1343/22 од 20.05.2022. године и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је исти једини и искључиви власник другог спрата и поткровља породичне стамбене зграде која се налази на КП бр. ..., бр. зграде 1, порез .. број .., у површини од 86 м², а састоји се још од приземног и спратног дела по ЛН бр. .. КО Лесковац, по основу личног доприноса и изградње, те да се обавезу тужени ББ, ВВ и ДД, сви из ..., да му признају право својине на другом спрату и поткровљу породичне стамбене куће и трпе мирну фактичку и непосредну државину тужиоца на делу породичне стамбене куће. Ставом другим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених-противтужилаца ББ и ВВ, као законских наследника пок. ГГ бившег из ..., да се утврди да су по основу наслеђа, усмене и реализоване и физичке деобе и заједничке градње искључиви власници у уделу од по 1/2 првог спрата породичне стамбене зграде, која се налази на КП бр. ..., бр. зграде 1, порез ... број .., у површини од 86 м², која се састоји од приземља, првог и другог спрата, по ЛН бр. .. КО ..., што би тужилац-противтужени АА из ... био дужан да призна и трпи упис њиховог права својине код СКН Лесковац. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца ДД из ..., којим је тражено да се утврди да је тужени-противтужилац на основу наслеђа, усмене и реализоване физичке деобе и заједничке градње искључиви власник приземља породичне стамбене зграде, која се налази на КП бр. ..., бр. зграде 1, потез ... број .., у површини од 86 м², која се састоји од приземља, првог и другог спрата, по ЛН бр. .. КО Лесковац, што би тужилац-противтужени АА из ... био дужан да призна и трпи упис права својине код СКН Лесковац. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужиоци су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да ревизија тужених-противтужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парнични поступак је покренут од стране тужиоца АА, против тужених ГГ и ДД, који су рођена браћа. Тужени ГГ је преминуо у току трајања поступка, а његови наследници су ББ и ВВ. Родитељи странака су 1968. године изградили предметну породичну зграду која се тада састојала од приземља и спрата. Отац странака је преминуо 1974. године, а мајка 2000. године. Током 1993. – 1994. године на кући су дограђени још један спрат и поткровље, за које је тужилац тврдио да су дограђени од стране њега и његове супруге, његовим личним средствима, који простор они од завршетка радова као и данас, држе и користе, док тужени-противтужилац ДД држи приземље, а ББ и ВВ као наследници сада пок. ГГ су у државини првог спрата. Након смрти мајке странака, решењем о наслеђивању О 461/2000 од 25.04.2000. године, АА, сада пок. ГГ и ДД оглашени су наследницима на по 1/3 предметне непокретности на основу чега је извршен упис њиховог права у јавним књигама у наведеним уделима. Тужени-противтужиоци су најпре покренули ванпарнични поступак ради физичке деобе на предметној непокретности, па како је међу странкама у том поступку као и касније било неспорно да је други спрат изграђен

како би свако од браће имао по један спрат, између странака није био могућ договор, с обзиром да је тужилац тражио искључиву својину на другом спрату и поткровљу по основу градње са својом супругом, као и 1/3 на приземљу и првом спрату по основу наслеђа. На лицу места свако од странака држи по одређени спрат, тако што је тужилац у државини другог спрата и поткровља, тужени ББ и ВВ су у државини првог спрата, док је тужени ДД у државини приземља.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио и тужбени и противтужбени захтев странака, налазећи да су странке у државини описаних делова непокретности и то у складу са договором који је између њих постигнут раније. Закључује да је договорено да приземље остане туженом ДД, туженом ГГ(сада његовим насленицима ББ и ВВ) први спрат, а други спрат и поткровље да припадне тужиоцу који је и учествовао у градњи предметног дела зграде. Ово из разлога што је договор постигнут тако што је тужилац изградио локал у оквиру дворишта где је држао трговину, а затим пекару, док је тужени ГГ изградио помоћни објекат – гаражу у дворишту. Након смрти мајке суд је прогласио сву тројицу браће за наследнике на по 1/3 идеалних делова. Тужилац је ушао у спрат и поткровље због чега је исти поднео тужбу ради утврђења права својине на том делу по основу сопствене изградње.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда, већ је укинуо првостепену пресуду и након отворене расправе пред другостепеним судом и оценом изведених доказа закључио да су и тужбени и противтужбени захтеви странака неосновани. Налази да је изведеним доказима утврђено да су тужени ГГ (који је у међувремену умро) и ДД учествовали у изградњи и другог спрата са поткровљем. Тужилац је живео у заједници са родитељима и браћом, па је изградња другог спрата започета заједничким улагањем свих чланова породичног домаћинства. Осим тога, тужилац истиче да је у изградњи другог спрата и поткровља учествовала и његова супруга, а иста није обухваћена ни тужбеним ни противтужбеним захтевом иако је сходно члану 211. Закона парничном поступку иста представља нужног супарничара. Независно од чињенице да практично свако од странака држи спрат непокретности на коме се тражи утврђивање права својине, закључује да није постојао договор странака око физичке деобе, те да се странке не могу позивати на околност да су власници реалних делова који се и у катастру воде као идеални на њихово име. Како прозлази да очигледног договора у погледу начина коришћења спорних непокретности није било, већ да се ради о сувласницима чији сувласнички удели на основу њихових изјава датим у оставинском поступку иза смрти мајке износе по 1/3, то је другостепени суд закључио да су и тужбени и противтужбени захтеви странака неосновани. Тужилац није доказао да је искључиво својим средствима изградио други спрат и поткровље, већ су и остала браћа учествовала у постављању стубова, како је то и сам тужилац потврдио.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да су противтужбени захтеви ревидента неосновани. Тужилац и тужени – противтужиоци су у државини тачно одређених делова зграде с тим што је тужилац у државини и поткровља. Правилан је закључак да само постојање државине на одређеном простору не указује на чињеницу, да је постојао договор о деоби спорне имовине. Тужилац и тужени ВВ и ДД су сувласници на спорном објекту. Својина на непокретности се не може стећи одржајем на својој ствари, а противтужиоци су сувласници предметне непокретности. У ревизији се указује на стицање својине одржајем, али је то без

значаја одлучивање пошто се одржајем својина стиче на туђој ствари, а странке су сувласници предметних непокретности.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјано право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**